

Maria Alexandra Crișan

Pui mic, minune mare

LETRAS
Promovăm autorii români

CUPRINS

Începutul așa cum a fost el.....	7
Un pui m-a ales să îi fiu mămică	11
Prima dată când am văzut cu ochii mei ce înseamnă viața (în toate formele ei).....	16
La facultate cu bebe în burtică.....	20
Scrisoare de la mare către fiica mea	26
Ecografiile.....	30
TPSV Hidronefroză, Placentă îmbătrânită.....	37
Alăptarea.....	45
Colicii.....	47
Apariția primilor dințișori.....	48
Jurnal pentru bebe	49
O nouă viață	95
Scrisoare către Maria, cea de la 20 de ani.....	155
Mulțumiri	158

Începutul așa cum a fost el

Nu ne mai înțelegeam. Certurile tot mai dese, discuțiile tot mai aprinse, valorile prea diferite. 4 ani. Atât s-a putut și am simțit că de data asta este finalul. Așteptam să plece la serviciu, nu mai suportam să îi fiu pansament în zilele lui proaste și am simțit multă nedreptate atunci când mi-a cerut să fac lucruri pe care el nu le-ar fi făcut nici în ruptul capului pentru mine. Nu eram tratată așa cum credeam că merit, dar el și-a pus atât de mult amprenta pe toată ființa mea.

Eu, repezită și fără răbdare, îl scoteam des din sărite. Alte idei, alte concepții. Simțeam cum diferențele prea mari ne împing într-o luptă continuă dar ultimul gram de speranță că totul va fi bine ne mai lega. Ne-am și logodit la un moment dat dar nu a fost să fie prințul pe cal alb și eu mireasa lui cu flori în păr. Încă îmi e dragă amintirea zilei în care mi-a cerut să-l fac fericit toată viața. Se pare că nu eram eu fata aceea pe care o visase...

Îmi luasem câteva din lucruri și mi le-am dus înapoi acasă. Peste câteva zile am venit după restul, atât cât puteam ține în doua mâini. Stăteam față în față, sfidători unul față de celălalt. I-am zis că plec și mi-a aruncat cheile sub dulap ca să nu ajung la ele. M-am enervat și i-am aruncat castronul de salată în cap. Toate legumele s-au prelins pe el iar maieul pe care îl avea atunci este încă pătat cu ulei de măsline. A stat nemișcat câteva secunde,

fierbând de nervi pe interior, s-a ridicat și m-a împins pe canapea, mi-a dat ochelarii jos și se prefăcea ca își ia avânt sa îmi dea una. Am țipat unul la altul după care mi-a spus că nu o să îl pot uita niciodată, că deh, primul nu se uită. Ne-am iubit pentru ceea ce credeam eu că e ultima dată. Mi-am luat blugii de pe jos în timp ce el mă ruga să nu plec. Așa ieșisem din bloc că mă și suna să mă întorc. Nu mă mai întorc niciodată. Atât a fost. Fiecare cu drumul lui, nu ne potrivim, am încercat prea mult și nu s-a ajuns nicăieri. Vreau liniște. Pa!

Și am avut liniște. O săptămână. Telefonul sună, vocea lui și un mult așteptat “ce mai faci?” auzeam în telefon. Ce obsesie, ce nebunie...

Mereu am făcut așa, îmi vine să îl strâng de gât, apoi să îl lipesc de mine pe acest om. Nimic nu a fost întâmplător între noi. Iubindu-l m-am salvat, în primii doi ani nu am mai avut deloc episoade de TPSV, am devenit mai curajoasă, mai matură, mai iertătoare și ...am avut câte în lună și în stele să iert.

Îmi spune că trebuie să se opereze și că a găsit un doctor tânăr la Elias. Îi recomand un doctor cu experiență de la Cantacuzino. Rămâne să se opereze la dumnealui și programează ziua internării. În tot timpul acesta eu știam 99% că sunt însărcinată. Pur și simplu simțeam ceva diferit în mine sau mai degrabă cu mine. Era o senzație ciudată, dar simțeam și atât. Primul test de sarcină a ieșit cu o linie îngroșată și una subțire. Conform instrucțiunilor – rezultat neconcludent. El îmi ia mai multe teste, de diferite feluri, de la mai multe farmacii.

Al doilea test iese la fel ca primul. Aștept până dimineața când fac ce-l de al treilea test și iese pozitiv, cu 2 linii clar vizibile. De dimineață însemnând ora cinci pentru că somnul m-a ocolit aproape toată noaptea. Ultimul test avea să ne confirme că da, SUNT GRAVIDĂ. Două liniuțe, clar vizibile, au apărut și de atunci n-a mai fost niciun dubiu. În acele zile m-am confruntat cu un amalgam de emoții, gânduri, frici. Eram speriată dar entuziasmată în același timp, panicată dar bucuroasă, fericită ca apoi să încep să plâng.

Din păcate, el s-a internat fix în acea dimineață la spital pentru intervenția chirurgicală și nu am putut să ne bucurăm, să comunicăm sau să îmi fie aproape așa cum aș fi simțit nevoia. Cu gândul știam că este întotdeauna alături de mine, însă pentru o viitoare mămică care nu a planificat această sarcină, nu a terminat nici măcar facultatea și nu are multe lucruri puse la punct, o astfel de veste te dă puțin (mai mult) peste cap.

El m-a pupat grăbit pe frunte și mi-a zis un “Bravo”. Eu, cea atât de speriată nu am fost deloc multumită cu un simplu “Bravo”. M-am simțit de parcă tocmai am atins, în sfârșit targetul impus de societate/viața/el.

A doua zi, m-am dus la doamna doctor de familie, care nu a primit vestea prea bine, dar care mi-a spus că va face tot ce stă în puterea dumneaei ca să îmi văd copilul în brațe. Pe tot parcursul sarcinii am avut o foarte bună comunicare și chiar am simțit o implicare și o susținere enormă din partea dânzei. Pentru început mi-a dat trimitere să fac analiza beta Hcg, care a confirmat, încă o

dată, că sunt însărcinată. Perioada aceasta a coincis și cu prima sesiune din anul trei pe care abia așteptam să îl termin. Țin minte că nu mă puteam concentra deloc iar mintea îmi zbură năvală la tot felul de temeri.

Cei apropiați mie nu au primit prea bine spre deloc vestea venirii pe lume a unui suflețel. Mi-a fost dat să aud cuvinte care m-au durut dar pe care le-am dat uitării, într-un final. Acum toți îmi iubesc copilul și tuturor le este drag, ceea ce nu face decât să mă bucure.

Operația lui a fost ușoară însă recuperarea grea. Eu aveam nevoie de încurajări și de cuvinte frumoase, măcar din partea lui. El era tot timpul nervos, îl durea operația și se mișca cu greutate. M-am întors acasă la el dar nu am mai putut suporta fiindcă fiecare dintre noi se focusa pe propria nevoie. Când majoritatea oamenilor pe care îi cunosc mi-au spus să fac avort, nu mai puteam suporta și tonul lui ridicat. Cum a doua zi aveam și un examen la facultate i-am zis că plec la mine acasă după vizita la doctorul ginecolog din acea seară.

Un pui m-a ales să îi fiu mămică

Poate multe dintre voi vă gândiți în felul următor: de ce nu am făcut avort decât să mă plâng atît sau de ce nu m-am protejat dacă nu eram pregătită în acel moment al vieții pentru o asemenea schimbare.

Câteva prietene și chiar unii membri ai familiei mele mi-au zis asta sau au dus discuția în direcția asta cu subînțelesuri mai mult sau mai puțin evidente, lucru care m-a întristat enorm și mi-a umplut sufletul de gânduri și emoții negative. Chiar nu se poate bucura sincer nimeni pentru mine, pentru viața propriu-zisă?! Nu am de gând să fac vreodată avort, nu m-am gândit niciodată să iau hotărârea de a renunța la ceva din mine, ceva al meu, care crește și se dezvoltă în mine, din simplul motiv pentru că eu cred în Dumnezeu și în planurile LUI. Cred că EL a avut alt plan pentru mine, mult mai bun decât aveam eu atunci (încă o facultate, master, călătorii etc, etc), drept pentru care mi-a trimis un suflețel care cu siguranță îmi va schimba viața, prioritățile și felul în care mă raportez la ce am în jurul meu. Știu sigur că Dumnezeu m-a binecuvântat dându-mi șansa de a deveni mamă.

Sarcina mea nu a fost o greșeală. La ultima ecografie transvaginală pe care am făcut-o înainte de a rămâne gravidă, doamna doctor mi-a spus că am uterul retrovers,

ceea ce ar însemna că aş rămâne mai greu însărcinată. Într-adevăr, greu nu înseamnă niciodată. Dar în situații ca acestea se văd minunile, nu?!

Dacă stau bine și mă gândesc, eu chiar mi-am chemat copilul să vina la mine, înainte să mă gândesc că voi fi însărcinată. Cu aproximativ un an în urmă îmi tot trecea prin gând, mai în glumă, mai în serios, ideea unui bebe și tot persista. Mă gândeam cum ar fi, dacă ar fi, ce frumos ar fi...

Întâmplător dădusem peste o carte de parenting în supermarket și am citit-o pe nerăsuflăte. Apoi încă una și încă una. Brusc începuse să mă preocupe și kinetoterapia femeii gravide. Ba chiar voiam să îmi scriu și licența despre asta. Încet, încet, în capul meu se forma, inconștient, dorința de a avea un copil. Pe vremea când rezultatul testului de sarcină "se juca" cu mine și îmi apăreau rezultate neconcludente, am primit un semn, întâmplător: eram în autobuz, pe un scaun aflat lângă geam, iar privirea mi-a "căzut" pe o parte a pervazului pe care scria simplu *bebe*. O coincidență tare draguță, așa zice!

Am citit că undeva în Africa femeile care vor să conceapă un copil au o adevărată pregătire spirituală înainte. O să las aici fragmentul scris de Tolba Phanem, poet african: Cântecul copilului (tradus de Ema Dragomir):

"Într-un anumit trib din Africa, atunci când o femeie află că este însărcinată, se duce în junglă cu alte femei din trib și, împreună cu ele, se roagă și meditează la

"Cântecul copilului". La nașterea copilului, comunitatea se alătură lui cântând acest cântec al lui. Când copilul își începe educația, locuitorii tribului se reunesc din nou și cântă cântecul lui. Când va deveni adult, tribul iarăși se reunește și îi cântă acea melodie. La nunta lui persoana iubită îi ascultă cântecul cântat de comunitate. Atunci când sufletul său e gata să părăsească această lume, familia și prietenii săi se reunesc și, la fel ca în momentul nașterii sale, îi cântă cântecul său pentru ca acesta să-l însoțească în lunga călătorie. Mai există și o altă ocazie în care membrii acestui trib african îi cântă cântecul: dacă într-un moment al vieții, persoana comite o crimă sau un act social aberant. Atunci îl duc în centrul satului, unde întreaga comunitate va forma un cerc în jurul lui și ea îi va cânta mult însuflețit cântecul său. Tribul crede că corectarea momentelor de rătăcire trebuie făcută prin iubire, păstrând în minte identitatea lui adevărată. Când ne recunoaștem propriul cântec, nu mai avem impulsul de a răni pe cineva. Prietenii tăi, care îți cunosc cântecul, ți-l vor cânta atunci când tu vei fi uitat de el. Cei care te iubesc nu pot fi păcăliți de greșelile pe care uneori - poate din nechibzuință - le poți face sau de imaginile întunecate pe care le poți căpăta în ochii altora. Ei își amintesc mereu de frumusețea ta, chiar și în clipele când ești urât de ceilalți, când ești distrus, când inocența ta este umbrită de vinovății și când scopul tău în viață pare să devină confuz".

Mi-am dorit fără să știu acest copil de dinainte să apară cele două liniuțe asemănătoare pe test.

M-am imaginat apoi în rolul de mamă, cu toate că în fiecare zi învăț încă și încă ceva nou și sunt atât de departe de perfecțiune. Mi-am imaginat mai apoi numele întreg al bebelușului legat de numele de familie al tatălui lui. Cel mai mult, ca orice părinte, m-am rugat pentru un bebeluș sănătos. Cu toate că aveam pregătit un nume de băiețel, în adâncul sufletului tânjeam după o fetiță. Iar fetița aceea a venit exact când trebuia. S-a născut pe 27 septembrie 2018, împreunând frumos ziua mea de naștere (27 martie) cu luna în care este născut și tatal ei. A fost predestinată să fie un pic din noi doi, la fel cum îi sunt și trăsăturile: ochii mari îi are de la mine, forma feței de la tatăl ei. Mai mult, este zodia balanță: între un berbec vulcanic și o fecioară critică a venit echilibrul; balanța care să ne tempereze, să ne liniștească, și să ne facă să ne gândim de două ori înainte să facem ceva.

Numele l-am ales noi, nu nașii căci nu am ținut cont de tradiție și nici ei nu au avut pretenții. Numele fetiței a fost strict alegerea noastră. Al doilea prenume a rămas *Gabriela*, pentru că la numele de *Gabriel* ne-am gândit dacă ar fi fost băiețel. Mie, una, îmi place tare mult acest nume în special datorită semnificației pe care acesta îl are: "omul puternic a lui Dumnezeu". Primul prenume a fost ales de tatăl ei, și anume *Irina*, din simplu motiv că îi place tare mult, fără să știe că există în calendarul ortodox și Sfânta Irina, sărbătorită pe 5 mai, și nici ce semnificație are. Dar și aici s-a dovedit că nimic nu este întâmplător întrucât cele două nume i-au

fost menite pentru că *Irina* înseamnă *pace, armonie*. Exact ce căutam la începutul sarcinii dar s-a dovedit că liniștea aceea de care aveam nevoie era de fapt în mine. Pur și simplu era acolo, bătea în mine, curajoasă, deși mică, gata să o strâng în brațe.

Prima dată când am văzut cu ochii mei ce înseamnă viața (în toate formele ei)

Doctorul ginecolog la care m-am dus inițial mi-a fost recomandat de doamna doctor de familie și neștiind un altul, m-am lăsat pe mâna dumneaei. La primul consult am fost întrebată de istoricul medical, dacă mai am copii, dacă am făcut vreodată un avort, dacă sufăr de diabet zaharat și alte câteva întrebări de acest gen. Mi-a spus atunci să nu mai iau acidul folic, recomandat inițial de doamna doctor de familie, pentru că, spunea dumnealui, nu mai are niciun efect acum, important este să fie luat în perioada de preconcepție și că oricum îl iau din alimente. Vitamine nu mi-a prescris pentru că "a fi însărcinată nu este o boală".

L-am întrebat apoi dacă pot naște natural având în vedere tahicardia paroxistică pe care o am de aproximativ patru ani și mi-a spus că "nu contează, cum dorești".

Am fost chemată în sala de ecografii unde o altă doctoriță mi-a făcut ecografia de confirmare a sarcinii. Fătul fiind micuț se face o ecografie transvaginală. M-a întrebat dacă vreau să păstrez copilul. "Nu din nou. Nu și aici". De parcă decizia de a fi mamă ar trebui luată numai după o anumită vârstă. Oricum nu cred că a fost cu rea intenție și probabil doar m-a văzut mai tânără față de celalte gravide.

Secundele care au trecut până să apară imaginea pe ecran mi s-au părut ani de-a dreptul. Aveam emoții și speram să fie totul bine deoarece, ca orice mămică, am căutat pe internet tot felul de discuții, forumuri ale altor mămici, care pe lângă experiențele pozitive, din păcate, erau și câteva mai puțin fericite cu sarcini oprite din evoluție, sarcini extrauterine etc. În sfârșit a apărut imaginea pe ecran și un ghemuleț mic, mic, mic, care pulsa, era acolo. Inimioara bătea și desi nu am auzit-o, pentru că era prea devreme, am văzut o luminiță care se aprindea și se stingea. Doamna doctor mi-a spus că acelea sunt bătăile inimii copilului meu. Concluzia ecografiei: fătul măsoară doi mm, sarcina intrauterină, în evoluție.

Doar o femeie care este mamică poate înțelege ce sentimente copleșitoare m-au cuprins atunci. A fost un sentiment unic, de-a dreptul minunat. Pur și simplu faptul că în tine mai bate o inimioară îți dă atâția fiori. Cum a spus și mama mea atunci, în mine era o nouă lume acum, eu și bebe, diferită de tot ce este în exterior și este de datoria mea ca această lume să fie cât mai pregătită psihic, emoțional și fizic pentru noi doi.

Deși aș mai fi stat acolo să îmi văd bebelușul, a trebuit să mă întorc la domnul doctor pentru a-i arăta ecografia. Eram atât de mândră și fericită cu prima poză a bebelușului meu ținând-o la piept, primul semn vizibil de existență, prima dată când aveam două inimi în mine care bat, aceea imagine care descria VIAȚA și începutul ei.